

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.
Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.8 - November 1970

Ansvarsh. ledelse: M.Nielsen

DANSK GIRO 16 43 66

SVENSK GIRO 67 64 07 - 0

ENKELTNUMMER

Adresse i Danmark :

Postbox 1023 - 8200 Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

UDKOMMER HVERANDEN MÅNED

PÅ SVENSK OG DANSK

INDHOLD:

AGRARSPØRGSMÅLET I KINA	s. 2
INTERNATIONAL PRESSE	s.12
DE RYSKA HANDELSERNA - DEN REVOLUTIONÄRA MARKISMENS ORGANISKA VÄRDERING GENOM 40 ÅR - II del (slut)	s.13
INTRODUKTION TIL KAPITALETENS III BIND MARK TIL ENGELS I MANCHESTER - London 30 april 1868	s.18
GENERALFORSAMLING I MILANO - REGIONALMØDER I ÅRHUS OG LUND	s.21
ORGANISK CENTRALISME - II del BETRAGTNINGER ANGÅENDE PARTIETS ORGANISKE AKTIVITET NÅR DEN GENERELLE SITUATION ER HISTORISK UGUNSTIG	s.22
MØDE FOR LÆSERE I ÅRHUS COMMUNISME ET FASCISME - PARTIAKTIVITET	s.26
TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN - III del	s.27
PARTIETS ORGANER - BOGLADER MED PARTIPRESSE - K.P.NR.7	s.28

DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER

Nr. 1 og 2 af denne nye serie udkommer i disse dage sammen med KP 8
- de vil blive tilsendt abonnenterne
- de kan købes i løssalg og koster da.kr. 4-
- de indeholder:

NR.1 : MARKISMENS GRUNDTRÆK - PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER

NR.2 : VAD ÄR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET

Kommunistisk Program koster i løssalg da.kr. 1,50 eller sv.kr. 1,-

AGRARSPØRGSMÅLET I KINA

Rapport fra generalforsamlingen i Milano 9-10 juni 1962 - bragt i Programma Comunista 6 oktober 1962 - n.18.

Ved generalforsamlingen i Firenze 18-19 marts har vi forkastet alle den "kinesiske ekstremismes" socialistiske fordringer ved at påvise, at teorien om "etaperevolutionen" ligesom Pekings agrarpolitik og antikolonialisme intet andet har at gøre med marxismen end at udgøre en menshevik-kisk og borgerlig forfalskning af den. (se Programme Communiste - serien LE MOUVEMENT SOCIALE EN CHINE, No. 27,28,30,31,33,35,37)

Vi skal endnu besvare et "argument", som danner grundlaget for de "borgerlige demokratiske revolutioners" vulgære teorier: maoisme, castrisme osv. - Vore modstandere siger, at selv om alt dette ikke er autentisk marxisme og selv om proletariatet ikke har kunnet gennemføre "sin" revolution (hvad der skyldes årsager, de foretrækker at fortie), så er det dog ikke mindre sandt, at de kinesiske bønders "befrielse" eller de forhen-værende kolonilandes "uafhængighed" udgør et stort fremskridt. Og vore progressive borgere tilføjer: I ville selv ikke længere være marxister, hvis I nægtede at anerkende og hjælpe demokratiets og kapitalismens "fremskridt" i verdens fattigste områder. I sin moskovittiske handelsform tenderer denne argumentation mod at bevise, at sådanne "forandringer" i verdenssituationen åbner "fredelige veje" for fri udveksling af ideer og varer... for... socialismen.

For at svare, som det er påkrævet, på sådanne "argumenter", er det ikke tilstrækkeligt at fremføre vor taktik og vore principper i det koloniale spørgsmål, - thi mellem disse "nydemokratiets" bevægelser på den ene side og vor tradition for proletariatets politiske og fysiske kamp på den anden er bruddet klart og definitivt. Det er nødvendigt at vende tilbage til marxismens abc, som Afrikas og Asiens proleterer må lære eller lære på ny, og som deres "politiske handelsrejsende" anstrenger sig for at camouflere med regeringsopskrifter. Disse opskrifter - udnyttelsen af bønderne i en pseudo-agrarreforms navn - skal, ved hjælp af våbnene fra den marxistiske teori om den historiske udvikling, undersøges og afsløres som "progressivt" bedrag.

Vi vil dog erindre om ét princippunkt: kommunismen har for længe siden gjort det af med de borgerlige teorier om et regelret og fortsat fremskridt, og ved, at historien udvikler sig i spring; kommunismen er parat til at sætte ind ved disse store revolutionære spring (mere end ved det kinesiske landbrugs "spring fremad!"); - kommunismen afslører disse "nydemokratiske" bastarder og fremfører først og fremmest III Internationales perspektiver om en verdensrevolution, der er dobbelt i kolonierne og proletarisk i de højtudviklede industrilande; - de nuværende "fremskridt" er udtryk for mere end 50 års kapitalistisk herredømme, med krige og hungersnød, som "progressivismen" er den makabre forherligelse af.

Den proletariske revolutions strategi er verdensomspændende og ikke national - derfor har Marx og Lenin aldrig ventet på, at den sidste bonde skulle eksproprieres, eller at Rusland eller Kina skulle blive borgerlige nationalstater, for at kunne give parolen om proletariats diktatur. Denne strategi vil marxismen aldrig forlade til fordel for disse agrare pseudo-revolutioner og såkaldte antiimperialismer.

Studiet af agrarspørgsmålet i Kina skal netop nå til disse tre konklusioner:

1) at landets landbrugsstrukturer ikke gav "den borgerlige løsning" nogen chance for at spille en rolle, som kunne kaldes progressiv, men derimod indeholdt alle betingelserne for, at bønderne under proletariats ledelse revolutionært oversprang "den demokratiske etape".

2) at Maos parti - efter at have ofret bøndernes og arbejderne alliance på kontrarevolutionens alter - ikke er blevet til agrarrevolutionens - "den første etapes" - radikale borgerlige parti, men derimod altid har søgt kompromisset med den middelstore bonde, ved at forsvare hans interesser til skade for den jordløse bonde.

3) at alle de "løsninger", der er givet agrarproblemet (som for den kinesiske kapitalismes udvikling er et problem, der ikke kan løses uden klasse-mæssige sammenstød og konflikter) er improviserede inden for de snævre national-borgerlige rammer og samtidig ufuldstændige og ineffektive over for verdensimperialismens vilde appetit.

Det drejer sig altså ikke om at benægte, at maoismen, i dagens beskidte verdenssituation, udgør et fremskridt i forhold til Kuomintang's "changisme", men at fastslå, at dette fremskridt er sket på bekostning af et frygteligt proletarisk nederlag og at maoismen netop p.g.r.a. dette nederlag - som de falske, stalinistiske kommunistpartier har ansvaret for - ikke magtede og ikke magter at realisere blot den borgerlige nationale revolutions historiske opgaver til bunds.

DET TRADITIONELLE KINAS AGRARSTRUKTURER OG BØNDERNES OPSTANDE

Kinas historie er ikke historien om de dynastier, der har afløst hinanden, men om de mægtige bondeopstande, der i mere end 20 århundreder rejste og styrtede disse dynastier. I modsætning til Vestens antifeudale bondeoprør er de kinesiske aldrig blevet ledet eller anvendt af byborgerskabet for at fremme en ny orden. Kun de russiske bønders opstande under ledelse af Pugacev, Razin og Bolotnikov kan sammenlignes med dem. Men i Rusland var disse opstande ikke bestemt af landets historiske udvikling, thi det var lykkedes for zarismen at bygge sin magt på en klasse af jordejere, som den styrkede med en sen oprettelse af livegenskabet. Dette er årsagen til, at de typisk "asiatiske" bondeopstande opløstes i den religiøse Raskol-bevægelse, i de militære kosakfællesskaber, der oprettedes af frie bønder osv. - Til forskel fra de kinesiske opstande, der ikke tøvede med at give kronen til udenlandske førere - mongoler eller manchukoer, så var

f.eks. Bolotnikovs bevægelse klart indpasset i den nationale kamp mod den polske besættelsesmagt. Ligeledes blev kosakkerne, der opstod som rebeller, meget hurtigt zarens sikre tropper.

Noget sådant skete ikke i Kina. Der blev jordejendommens koncentrationsproces konstant afbrudt fra og med det tredje århundrede f.v.t. af bondeopstande, der endte med en ny fordeling af jorden, som blev gennemført af en styrket centralmagt. Vi vil nu give et minimum af kendsgerninger for at belyse dette forhold. "De Røde Bryns" opstand var den første store opstand, som fandt sted i år 22 e.v.t. - Masser af jordløse bønder styrtede sig over godserne og hærgede byerne, hvor godsejerne havde samlet store rigdomme. Ifølge den tids annaler havde Kina, som i år 2 talte 60 mill indbyggere, i år 67 blot 21 mill, og først i år 105 var det nået op på 53 mill.

En ny opstand fandt sted i slutningen af det 2. årh. med de samme lighedskrav og med det samme hurtige og voldsomme befolkningsfald til følge, dels p.gr.a. massakrerne og dels p.gr.a. naturkatastroferne. Efter den lange periode med Hunner-invasionser (3. til 6. årh.) genrejste Tang-dynastiet imperiet i al dets velde (618 til 907); det styrtedes af en bondeopstand under ledelse af Huang-Chao. En ny agrar krise forårsagede Song-dynastiets fald (960 til 1280). Det mongolske Yuan-dynasti (1280 til 1368) styrtedes af et bondeoprør, der blev ledet af det hemmelige selskab "Den Hvide Lotus". - I modsætning til hvad den patriotiske tradition fortæller, så skal man i denne begivenhed ikke søge efter en national revolte, Syden mod Norden (eller Catay mod Manzi, som Marco Polo siger), men derimod forklare bondeopstandenes særlige karakter i Syden ved den dér traditionelt stærke jordkoncentration. På samme måde styrtedes Ming-dynastiet (1644), der opstod efter dette opgør, ikke blot forårsaget af den fremmede indtrængen i landet, som det hævdes af den antimanchukiske, nationale og ...maoistiske historiografi: dødsstødet fik det af Li-tse Changs bondeopstand.

Vi vil til slut erindre om Taiping-opstanden (1851 til 1865), som led nederlag over for den fransk-engelske imperialisme, hvis varer og kanoner gjorde ende på det asiatiske samfunds balance eller snarere, dets onde cirkel. Siden da har de kinesiske bønder - endnu klarere end før - vist sig at være modstandere af enhver alliance med borgerskabet. Den borgerlige revolution i 1911 var ikke andet end en håndfuld officerers statskup. Det lykkedes aldrig for Koumintang at slå solide rødder blandt bønderne; selv Maos parti får svært ved at indordne dem i "Befrielses" -armeen.

DEN ASIATISKE PRODUKTIONSMÅDE

Hvilke er årsagerne til, at den primitive kommunismes lighedstraditioner har holdt sig i live i så mange århundreder? Hvorfor var de kinesiske bønder uimodtagelige over for propagandaen fra de borgerlige reformatorer, der tordnede mod "despoterne" og var parate til at kaste sig over jorden?

Bortset fra geografiske og politiske årsager, såsom handelsvejenes omskiftelse, mangelen på visse naturforekomster, som er gunstige for den primitive akkumulation, og endelig opstående vesteuropæiske kapitalismers plyndring, så har marxismen forklaret det kinesiske samfunds store stabilitet med det, Marx definerer som den asiatiske produktionsmåde. Denne analyse blev genoptaget - i polemik med stalinismen angående den kinesiske revolutions karakter og retning - af den trotskistiske opposition og først og fremmest af Radek, der var specialist i kinasiske spørgsmål.

Mod Stalin og Bukharin, der ønskede den menshevikkiske overførsel af den borgerlige revolution på de tilbagestående lande, henviste Radek til, at Lenin havde formået at forudse den russiske revolution, ikke som en typisk gentagelse af fortidens borgerlige revolutioner, men som et resultat af det zaristiske Ruslands sociale modsetninger og af den første imperialistiske verdenskrigs kapitalisme i døds-kamp. - I det nationale og koloniale spørgsmål (understregede Radek) har marxismen altid erstattet de abstrakte principper om "frihed, lighed og broderskab" med analysen af de social-økonomiske situationer. I Rusland havde Lenin måttet polemisere mod populisterne, der idealiserede tegnene på primitiv kommunisme. I Kina skulle en falsk analyse af den førkapitalistiske produktionsmåde på anden vis dække over en falsk politisk opfattelse.

I rækken af førkapitalistiske produktionsformer ville Stalin kun anerkende slaveriet og feudalismen, og for at camouflere sin socialismes forbandede vareøkonomiske virkelighed, udviskede han (som vi hyppigt har påvist det) de revolutionære grænser mellem de forskellige produktionsmåder for ikke overalt at opdage den borgerlige fetich: penge. I Kina ville han kun høre tale om en "feudalisme", som skulle styrtes i et nært forbund med det "nationale borgerskab", og det imperialistiske herredømme anså han blot for en yderligere årsag til at oppuste dets "revolutionære" rolle, hvor marxismen netop altid havde defineret sådanne dødfødte borgerskaber som socialt reaktionære. Han beordrede derfor, at man skulle revidere, hvad Marx havde skrevet om den asiatiske produktionsmåde, og at man skulle døbe det kinesiske samfund "feudalt". For Radek var dette lig med at forbyde enhver forståelse for klasseforhold og derfor også enhver revolutionær indblanding i deres modsetninger.

Angående produktivkræfternes udvikling, skelner Radek mellem to store perioder i den kinesiske historie. Indtil det 3. årh. f.v.t. kalder han en epoke, der er kendetegnet ved klan-ledernes herredømme og ved centrifugale tendenser, for "før-feudalisme"; - fra og med det 3. årh. f.v.t. fremhæver han den centraliserede statsmagts konsolidering og den asiatiske produktionsmåde i snæver tilknytning til den udstrakte indførsel af det samfundsmæssige reguleringssystem af vandene. Naturligvis er det 3. årh. ikke nogen grænse. "Før-feudalt" eller "pseudo-feudalt" kaldes den periode, hvor den asiatiske form voksede frem og modnedes. Allerede før

det 3. årh. gav vandreguleringen i Den Gule Flods bagland det "pseudo-feudale" samfund dets første orientalske karaktertræk. (De store overrislingsanlægs tradition går tilbage til det 8. årh. før vor tidsregning). Men dermed være ikke sagt, at Enhedsimperiets og den konfucianske ideologis triumf var definitiv i det 3. årh. - Central- og Sydkina var endnu ikke assimileret, og fremstødet mod Syd medførte en ny uligevægt og en tilstand af opdeling (fra 221 til 589). Det var på den tid, at de kinesiske legender og teatre fyldtes med ridderbedrifter. Men såvel disse skikke som buddhismen - militærkastens ideologi - svandt i betydning, da landet genfandt sin enhed under Sui-dynastiet (589 til 618), der lod den Store Kanal bygge, en virkelig kunstig Nil, der forbandt Kinas to store flodlejer.

"Se Ma-Tsiens historiske erindringer" beskriver Ch'in-dynastiets forening af Kina (221 f.v.t.) som overrislingsteknikkens sejr over de lokale stormænds rænker. Da fyrsten af Han ville ødelægge sin rival af Ch'in, sendte han ham en vandbygningingeniør, der foreslog åbningen af store overrislingskanaler. Men prinsen af Ch'in forstod at tilegne sig den nye teknik: "så blev - beretter fortælleren - landet inden for passene en frugtbar slette, og man oplevede ikke hungersnød siden. Ch'in blev derfor rig og mægtig, og overvandt tilsidst stormændene".

Hvilke er altså kendetegnene ved den asiatiske produktionsmåde, sådan som Marx har beskrevet dem?

Man bemærker straks at til forskel fra feudalismen hviler den asiatiske form på en stærkt centraliseret stat, som alene er i stand til at udføre de store overrislingsanlæg, der er uundværlige for befolkningens liv. Under sådanne forhold ligger rigdomskilden ikke i besiddelsen af et stort antal livegne som i det feudale Europa, men i udstrækningen af frugtbargjort jord, hvor staten garanterer hvert individ i dets egenskab af medlem af fællesskabet. Dette forklarer livegenskabets fravær. På den anden side umuliggør denne type naturøkonomi en yderligere udvikling af arbejdsdelingen såsom adskillelsen af landbrugsmæssigt og håndværksmæssigt arbejde, der er så karakteristisk for feudalismen. Under den asiatiske form er det landbrugsmæssige arbejde snævert forbundet med den lille hjemmeindustri: i regntiden - mens risen vokser på markerne - væver bonden de klæder hans familie har brug for.

Den asiatiske produktionsmåde tillader altså ikke staten og dens repræsentanter (mandariner og officerer) at tilegne sig bondefællesskabets merværdi. Disse repræsentanter på den ene side og bønderne på den anden er indehavere af hovedrollerne i det antikke Kinas klassekampe. Men alle det orientalske bureaukratis forsøg på at tilrane sig en betydelig del af jorden lider skibbrud, thi de svækker den centrale magt, der regulerer vandene, hvad der medfører hungersnød og naturkatastrofer, som atter uundgåeligt fører til bondeopstande, til en ny lighedstenderende

uddeling af jorden samt til forstærkning af den orientalske despotisme. I Kina betyder kapitalismens udvikling - i modsætning til hvad den betyder i de lande, der har gennemgået feudalismen - først og fremmest en svækkelse af centralmagten og statens hensmuldren til gavn for imperialismens interesser (det er ikke et tilfælde, at man i Kina havde et føderalistisk, borgerligt parti); endvidere betyder det - især i den kapitalistiske udviklings første langvarige periode, at al samfundsmæssig vandregulering forfalder, da den forsømmes af de små borgerlige jordejere, der ikke er i stand til at skue længere end deres egen jordlod rækker.

Analysen af det orientalske samfund fører os til endnu en slutning: i dette samfund kunne kun de jordejende embedsmænds herskende klasse (som den kinesiske historieskrivning kalder "gentry") være redskab for akkumulation, hvad der stærkt indskrænker mulighederne for historisk udvikling, i det mindste inden for rammerne af menneskets udbytning af mennesket - hvad der for os betyder: i menneskehedens forhistorie. Inka-samfundet og det antikke Ægypten var gået under uden at have affødt en højere produktionsmåde - ved den proletariske revolutions morgengry bestod det asiatiske samfund endnu, skønt degenereret, afventende, at en dobbelt revolution skulle gøre det muligt at overspringe den kapitalistiske "udviklings" smertefulde prøve.

Når det fastslås, at det kun var den herskende klasse, der var i stand til at akkumulere merværdi, så betyder det, at det "nationale" borgerskab kun kunne stamme fra det antikke Kinas "gentry" og "chenchis". Man forstår derfor, hvorfor Stalin ikke ville anerkende den asiatiske produktionsmåde i Kina, men kun en "feudalisme", som borgere og proletarer skulle styrte mens de var forbundne i en "tredie befrierstand", i en "firklasseblok".

HANDELSKAPITALEN

I virkeligheden frembød det kinasiske samfund allerede i det 19. årh. ikke længere den asiatiske forms klassiske træk, sådan som Marx afslørede dem i visse hindu-fællesskaber. Da han karakteriserede den asiatiske produktionsmåde, understregede Marx denne forskel mellem Kina og Indien: "I disse lande udgør enheden mellem det lille landbrug og hjemmeindustrien det store grundlag for produktionsmåden: for Indiens vedkommende skal man tilføje bykommunernes form, der hvilede på den fælles jordejendom, hvad der forøvrigt også havde udgjort den primitive form i Kina". (Kapitalen III - I afd. kap. 20).

Opløsningen af kommune-båndene i Kina er en kendt sag. En kinesisk statistik (Oversigt I) giver os et indtryk af privatejendommens fremskridt på statsejendommens bekostning.

OVERSIGT I ("Kinas økonomiske udviklings historie: 1840 - 1948")

Peking 1955, oversigt 172)					
PERIODE	STATENS OG KOMMUNERNES EJENDOM				PRIVAT EJENDOM
	militær- kolonier	forskellige kategoriers jorde	templer	totalt	
Slut.XVIårh.	9,2	27,2	13,6	50,0	50,0
1877	7,8	11,0	0,05	18,8	81,2
1929-33	2,3	1,0	3,4	6,7	93,3

Vi skal nu analysere og forklare denne foreteelse. Hvilken er egentlig det orientalske samfunds "udviklede" form?

Visse historikere fra den stalinistiske skole, der dog var parate til at indrømme den asiatiske produktionsmådes herredømme i en fjern fortid, har forsøgt at bygge teorien om den kinesiske feudalisme på den hvide imperialismes indgreb, der skulle have muliggjort en "feudalisering" af Kina ved at støtte de militære klikker, ved sin politiske oprettelse af interessessfærer og ved sin mangedobling af toldskrankerne for den indfødte produktion (de berømte "likin"). I virkeligheden er Kina ikke blevet mere feudaliseret af imperialismen end af de mongolske og manchukoske horder. Denne tese "glemmer" for øvrigt at forklare manglen på feudal ejendom og på livegenskabet.

Vi vil erindre om, at kapitalismen allerede fandt privatejendommen til stede i Kina. Radek påviste, at ågerkapitalens herredømme og det moderne Kinas agrarstrukturer forklares ved at tage udgangspunktet i den asiatiske produktionsmåde som værende dets udviklede form. Da kommunebåndene løsnedes fremstod hver producent som fri bonde og ejer af sit lille jordlod, og ganske hurtigt kunne dette lod sælges, lejes og købes. Naturligvis kunne der oprettes en stor jordejendom, men man befandt sig aldrig over for en klasse af feudalherrer. Mandarinerne og krigerne, der nød godt af kejserens gaver, smeltede sammen med klassen af ågere og handelsmænd. I den Permanente Revolution skriver Trotski: "Godsejerklassen eksisterer praktisk taget ikke i Kina - storbønderne er bundet til kapitalisterne med langt snævrere bånd end i det zaristiske Rusland".

Hvordan forklare - sagde man - eksistensen af en rente in natura og i arbejde side om side med pengerenten? - Med den lille producents enorme forgældethed, med bondens hunger efter jord, med parcellær-ejendommens fængsel; - Aldrig med en foregiven oprettelse af feudale privilegier. Thi selv om den asiatiske måde ikke frembød nogen hindring for udbredelsen af privatejendommen, der var uddelt mellem millioner af bønder, så formåede den at modstå alle angreb fra den kapitalistiske industri. Sidenhen holdt ågerkapitalen sig, efter at have deltaget i opløsningen af den førkapitalistiske produktionsmåde, længere end i noget andet område og

udviklede sin rasende griskhed til det yderste uden dog at bane vej for en anden, "feudal" form for udbytning. - Radek siger: "Halvdelen af bondeklassen består af forpagtere og halvforpagtere. Og forpagtningsafgiften er ikke - som vi siger - en halvfeudal leje; det er en moderne kapitalistisk leje, i hvilken jordejeren er repræsenteret af handelskapitalen, handelsmanden, og embedsmanden, der anbringer deres penge i lån til landbruget. Hvorfor? Af den simple årsag, at en forsinket industriel udvikling ikke tillader dem at investere kapitalen i industrien" (citaterne stammer fra uddrag, Bukharin bringer i "Den kinesiske revolutions problemer").

Da det kinesiske borgerskab udbyttede bonden ved at tage jorden fra ham og siden leje ham den til skyhøje takster, havde det ingen revolutionær rolle at spille på landet. Bønderne led ikke under den feudale ejendom og livegenskab, men under privatejendom og kapital.

EJENDOMS- OG FORPAGTNINGSFORHOLDENE I DET KINESISKE LANDBRUG

Nogle statistiske oplysninger underbygger endnu bedre vor tese: - De tal vi råder over, angår: 1) den gennemsnitlige størrelse af ejendommene i forhold til det totale antal landbrug; 2) opdelingen af den dyrkede overflade mellem de forskellige kategorier af dyrkere og deres forhold til den totale landbrugsbefolkning; 3) ejendomsforholdene og deres udbredelse fra 1912-47.

Mere sigende ville det have været med oplysninger om hver gruppes andel i agrarproduktionen og dens kommercialisering, samt i fordelingen af produktionsmidlerne mellem de forskellige kategorier. Vi har ikke kunnet skaffe disse oplysninger, men følgende data er tilstrækkelige til at belyse vor tese.

Oversigt II omfatter tal, der angiver landbrugenens størrelse i 1934 i Syd (14 provinser der producerer ris), i Nord (12 provinser der producerer brødkorn), og et nationalt gennemsnit, der er udregnet ud fra 22 provinser, understreger den store opdeling af jorden i Kina og den lille bondeejendoms fremhersken.

OVERSIGT II (China Handbook 1937-48. The size of farm area in China in 1934. National agricultural Reserch Bureau)

	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
Overflade-	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
areal i MU	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
(1MU=0,06ha)	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
	1-5	6-10	11-15	16-20	21-30	31-40	41-50	51-100	100-				
agrar-	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
bruge-	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
nes %	SYD	25,7	23,8	17,6	13,4	10,0	6,1	3,4					
størrelse	NORD	27,1	21,5	16,8	13,1	10,0	7,2	4,3					
gennemsnit i	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
hele landet	I	35,8	25,2	14,2	16,5	8,3							

Forskellen mellem Syd og Nord, der er kendetegnet ved en større opsplitning og dermed ved en voldsommere skærpelse af agrarproblemet i de områder,

hvor der dyrkes ris, forklarer hvorfor bondeopstandene i historien for det meste begynder i Syd. Vi konkluderer ligeledes, at den Lange March mod Nord - som Maos og Chou Tehs tropper foretog - langt fra at være agrarrevolutionens glørværdige epopé blot var en flugt foran den. Det er i Syden - ved at kæmpe mod Kuomintang-regeringen i Canton og siden i Wuhan (i stedet for at forsvare denne mod de "yderliggående" bønder og tilsende den sine ministre) - at KKP skulle have erobret de oprørske bondemasser for revolutionen. I stedet bidrager oprettelsen af de foregivne sovjetrepublikker i Nord ved den Lange Marchs afslutning absolut ikke til at sætte gang i bondebevægelsen, hvad der tillader KKP at undgå enhver revolutionær propaganda og kamp.

Når man husker, at agerbrugene med et areal under 20 MU kan anses for fattige og små, ser man, at mere end halvdelen af brugene ikke formår at ernære ejerne. Disse er derfor nødsaget til at blive forpagtere eller halvforpagtere og af de store besiddere at leje meget små jordlodder, der bliver endnu dyrere p.gr.a. jordens voldsomme opsplitning. Tal fra agrarproduktionen skulle også angive, at ågervirksomheden udgør den rige bondes store indtægtskilde. Til denne uhyrlige udbytning må man føje umuligheden af at finde arbejde i de overbefolkede byer, som forsultne masser strømmer tilbage fra. Endelig må man tage i betragtning, at ca. 10% af landbefolkningen bestod af landarbejdere.

Oversigt III udvider forståelsen af det foregående, idet den belyser fordelingen af det dyrkede areal mellem landbefolkningens forskellige kategorier.

OVERSIGT III (fra RAPPORT FRA WUHAN-REGERINGENS AGRARKOMMISSION TIL KUOMINTANGS CC ; 1927 - cit. af A.V.Bakoulin "Zapiski ob ouk-hanskom periode kitaïskoï revoloutsii" Moskva 1930)

Brugenes overflade (i MU)	Antal brug i %	Landbrugs befolkning i %	Dyrket overflade i %
1-10	44	20	6
10-30	24	12	13
30-50	16	7	17
50-100	11	4	21
100 og over	5	2	43
TOTALT	100	45	100

Ingen af denne oversigts tal dækker over landet som helhed, hvad man let vil kunne forstå årsagen til. Endvidere stammer tallene fra relativt forskellige perioder: 1927 og 1934. Dette forklarer visse forskelle i procenttallene mellem oversigterne II og III, som dog har deres betydning. 1927 er nemlig kulminationsåret for agrarrevolutionen, men kontrarevolutionen i 1934 allerede har fuldført sit værk, "venstre"-regeringerne, der foregiver at være bøndernes befrielse. Det er sandsynligt, at "reaktionen"

ikke mærkbart har forandret frugterne af KKP-KMT-aktionen.

Hvad består denne aktion i? I en oppustning af de middelstore bønder til skade for den store ejendom og for de fattige bønder. Lad os se på tallene. Procenterne for agerbrug fra 1 til 10 MU daler fra 44 i 1927 til 35,8 i 1934; de på mere end 50 MU daler fra 16 til 8,3. Mellem 30 og 50 MU forbliver cifrerne næsten uændret (16,5 i forhold til 16 i 1927). De, som blomstrer mest op, er brugene fra 10 til 30 MU, der går fra 24 i 1927 til 39,4 i 1934.

Når man husker på, at det er nødvendigt mindst at eje ca. 50 MU jord for at leve anstændigt og udnytte andres arbejde, og at smålodderne fra 1 til 10 MU betyder sult og fortsat forgældethed, så fremtræder KKP-KMT's forenede indsats i al sin "progressivitet". Den består i, at 44% af fattigbønderne blev lammet i deres revolutionære fremstød, ved at de blev gjort til ejere eller snarere til forpagtere eller halvforpagtere af lodder på mellem 10 og 30 MU (Oversigt IV). Det er også sandsynligt, at en del af de enorme masser af jordløse bønder (55% - som det fremgår af oversigt III) har fået tilstået nogle af de ynkelige lodder mellem 1 og 10 MU. Hvis man tilføjer, at ejere af lodder mellem 10 og 30 MU ikke er sikret mod sulten og ågerne, kan man slutte, at agrarspørgsmålet i 1934 langt fra at være løst, blot var forsøgt afsporet af "reformatorer" og "progressister", der kun var i stand til at forlænge og for en kort tid at lindre de kinesiske bønders elendighed.

OVERSIGT IV ("Kinas økonomiske udviklings historie" oversigt 174)

År	Ejere i %	Halvforpagtere i %	Forpagtere i %
1912	49	23	28
1917 (1)	50	22	28
1931	46	23	31
1936	46	24	30
1947	42	25	33

(1) tallene fra 1917 hidrører fra en anden kilde: statistikken fra det kinesiske agrarministerium for 1917 - men bekræfter iøvrigt de andre tal

Foruden jorddelingen (med renter) har KKP og dets allierede altid været fortalere for en politik gående ud på en formindskelse af forpagtningsafgifterne og kreditrenterne for fattigbønderne. I Kina, hvor den lille bondes forgældethed når det ekstreme (i den grad, at de herrer borgere har forvekslet den med livegenskabet) fremstår denne politik om "hjælp" til agerdyrkeren - mere end andetsteds - som en makaber spøg. Den passer udmærket ind i eksproprieringsprocessen, som oversigt IV giver en ide om.

De, der i denne oversigt ser det mindste spor af feudale bånd som et "nationalt" borgerskab skulle have til opgave at bryde, har ikke forstået spor af marxismen eller forsøger at forfalske den. Det er netop denne

forfalskning, det drejer sig om. Tiljublet af Stalins og af Maos "bondeundersøgelser" havde teorien om det kinesiske feudaltvælde kun et formål: at underlægge proletariatet "komprador"-borgerskabet og give bondebevægelsen mundkurv på. I pjecen "Den kinesiske revolution og Stalins tese" skrev Trotski: "Det er et forsøg uden bund i virkeligheden, som Bukharin udfører for at retfærdiggøre den opportunistiske forsoningstaktik ved at henvise til de "overlevede feudal-elementers" såkaldt dominerende rolle i den kinesiske økonomi".

"Selvom også denne vurdering af den kinesiske økonomi skulle bygge på en økonomisk analyse i stedet for en skolastisk definition, ville de "overlevede feudal-elementer" absolut ikke retfærdiggøre den politik, der så klart har lettet april-statskuppet".

Det er denne politik, vi har sat os som mål at afsløre, for at den borgerlige progressivisme ikke skal få grund til at være stolt af den.

Vi vil nemlig se: 1) at der til disse "teoretiske" holdninger svarer en menshevikkisk politik, der benægter muligheden af en dobbelt revolution og derfor af alliancen mellem proletariatet og fattigbønderne; 2) at det borgerlige programs sejr (national uafhængighed og produktionens udvikling) ikke blot blev skæmmet af proletariatets nederlag, men også af alle slags kompromisser med det nationale pseudo-borgerskab og med verdensimperialismen, hvad der fremkaldte en række blege agrarreformer til gavn for den middelstore bonde og for det parcellære brug, - og således gav afkald på den klassiske nedrivning af de eksisterende juridiske institutioner; endnu en bekræftelse på, at - i den nuværende epoke - kan alene verdensproletariatet føre de tilbagestående landes nationale revolutioner "til bunds", ved at gennemføre verdensrevolutionen, oprette sovjeternes verdensrepublik og ved at organisere den sociale økonomi i verdensmålstock.

(slut)

=====

INTERNATIONAL PRESSE

Mens vort italienske hovedorgan IL PROGRAMMA COMUNISTA siden d.1. september er udkommet med 6 sider per nummer, har de franske kammerater netop udgivet dobbeltnummeret 48-49 af vort internationale teoretiske tidsskrift PROGRAMME COMMUNISTE - APRIL-SEPTEMBER 1970, der indeholder: a) Ned med lønarbejdets og hierakiets demokrati! Leve Kommunismen! b) Opportunismen ved kampenes ildprøve. c) Politisk vurdering af "gauchismen". d) Imperialisme og underudvikling. e) Marxistisk økonomi (II): De vigtigste resultater af KAPITALENS bind I. f) Italiens Kommunistiske Parti overfor den fascistiske offensiv (1921-1924) IV del. g) Stalinismen - denne antikommunisme (i anledning af Léo Figuéres' bog "Trotskismen - denne antileninisme"). h) Amadeo Bordiga: Et eksemplarisk liv i revolutionens tjeneste. Dobbeltnummeret koster 5,50 sv.kr. eller 8,- da.kr.

C) DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONENS OUTPLÅNLIGA RYSKA HISTORIA

8. 1914 utbröt det krig mellan Tyskland och de förenade slaviska och latinska folkslagen, som Marx hade förutsett, och med tsarens störtande föddes, som han hade förutsagt, den ryska revolutionen.

Då var Ryssland i förbund med de demokratiska makterna Frankrike, England och Italien. Kapitalister och demokrater, och tillsammans med dem socialismens förrädare, som hade anslutit sig till det antityska krigets sak, fällde följande dom: på grund av tsarens oförmåga att föra kriget vidare, eller därför att han i morgon skulle kunna sluta förbund med tyskarna, hade han blivit en fiende, som man måste röja ur vägen. Av detta skäl välkomnade alla folk- och socialpatrioter den första revolutionen i februari 1917 och de förklarar den inte med massornas och soldaternas krigströtthet, utan med en skicklig manöver av de allierades ambassader. Fastän de ryska högersocialisterna till största delen inte hade röstat för kriget, var de genast för en provisorisk regering, som i samförstånd med de utländska makterna skulle fortsätta kriget, och på denna grundval avtecknade sig huvuddragen till en kompromiss med de borgerliga partierna.

Det bolsjevikiska partiet inriktade sig — först tvekande, och efter Lenins och de bolsjevikiska partiledarnas återvändande samt Trotskijs fulla anslutning 1917, slutligen med all kraft — mot målet att störta denna regering och dess mensjevikiska och populistiska upprätthållare.

Vi har redan utförligt dokumenterat (DEN EKONOMISKA OCH SOCIALA STRUKTUREN I DAGENS RYSSLAND, II Programma Comunista, 1955-57) de händelser, som i Oktober sedan ledde till den andra revolutionen, och har jämfört kampen om makten 1917 med de teoretiska frågor, som tidigare hade uppstått i partiet.

9. Det kommunistiska partiets makterövring fann sitt uttryck i nederlagen under inbördeskriget för alla andra partier, såväl de borgerliga som de föregivna arbetar- och bondepartierna, som alla var för att fortsätta kriget sida vid sida med de allierade. Makterövringen blev fullständig, för det första genom segern över dessa partier i den Allryska Sovjeten, kompletterat med de nederlag, som de och deras bundsförvanter utanför sovjeterna led i kampen på gatorna; för det andra genom den, av den provisoriska regeringen inkallade, lagstiftande församlingens upplösande; och slutligen genom brytningen med de sista bundsförvanterna, vänster-socialistrevolutionärerna, ett parti som var starkt huvudsakligen på landsbygden och som uttalade sig för det heliga kriget mot tyskarna.

Denna oerhört stora vändning föregick inte utan hårda kamper inom partiet och fick sin historiska avslutning först när fyra fruktansvärda år av kamp mot kontrarevolutionens arméer hade slutförts. Dessa arméer hade tre olika ursprung: den feodala och monarkistiska adelns stridskrafter — de 1918 av Tyskland före och efter Brest-Litovskfreden understödda stridskrafterna — och de härar, som med stor iver mobiliserades av de demokratiska staterna, däribland även den polska.

I de europeiska länderna gjordes under tiden en rad misslyckade makterövringsförsök från arbetarklassens sida, en arbetarklass, som fylld av entusiasm solidariserade sig med den bolsjevikiska revolutionen; avgörande var framför allt de tyska kommunisternas nederlag i januari 1919 efter Tysklands militära nederlag och kejsardömet fall. Detta utgjorde det första svåra avbrottet för Lenins historiska linje, som hittills storartat hade förverkligats — framför allt i den avgörande lösningen, att i mars 1918 acceptera freden, något som den dåaktiga demokratin i hela världen kallade förräderi. De följande åren bekräftade, att inget segerrikt europeiskt proletariat skulle komma att hjälpa den oerhört förstörda ryska ekonomin. I det följande försvarades och upprätthölls makten i Ryssland; men allt sedan dess var det omöjligt att reglera Rysslands ekonomiska och sociala frågor enligt den marxistiska förutsägelsen, dvs. genom det internationella kommunistiska partiets diktatur över produktivkrafterna, vilka också efter kriget var fyllda av kraft i Europa.

10. Lenin förfäktade alltid och framhärade i detta så länge han levde — och tillsammans med honom alla sanna marxistiska bolsjeviker: om den ryska revolutionens återverkan på Europa skulle slå fel, vore det uteslutet, att den ryska samhällsstrukturen skulle kunna förvandlas i socialistisk riktning medan den europeiska ekonomin förblev kapitalistisk. Icke desto mindre framhärade han i sin tes, att proletarietets parti i Ryssland måste erövra makten med böndernas understöd och upprätthålla den på diktatoriskt sätt. Två historiska frågor uppstår nu: kan en revolution definieras som socialistisk, om den, som Lenin förutsåg, upprättar en makt, som i väntan på nya internationella segrar förvaltar privatekonomiska samhällsformer när dessa segrar ännu inte har inträffat? Den andra frågan rör den antagbara varaktigheten av ett sådant läge, och om det inte skulle ges något annat alternativ än den öppna politiska kontrarevolutionen, en nationell borgarklass' öppna återvändande till makten.

För oss var Oktoberrevolutionen socialistisk, och alternativet till kontrarevolutionens vapenseger, som inte ägde rum, lämnade två vägar öppna och inte bara en: den inre degenereringen av maktapparaten (stat och parti), som anpassar sig till förvaltningen av de kapitalistiska formerna, och som förklarar sig avstå från att vänta världsrevolutionen (vilket också skedde); eller det marxistiska partiet uthärdar länge vid makten, medan det på ett direkt sätt går in för att understödja proletarietets revolutionära kamp i alla länder, och medan det med samma mod som Lenin hade förklarar, att de inre samhällsformerna i ojämförligt hög grad förblir kapitalistiska (och förkapitalistiska).

Låt oss börja med att ta upp den första frågan, ty den andra sammanhänger med den undersökning, som vi längre ner kommer att göra av dagens ryska samhällsstruktur, som falskeligen förhållas som socialistisk.

11. Oktoberrevolutionen skall först och främst betraktas som en fas i proletarietets internationella politiska kamp, och först därefter i förhållande till den ekonomiska strukturens och produktionsformernas omvälvningar. Den uppvisar nämligen en rad mäktiga kännetecken, som går långt utöver en nationell och rent antifeodal revolutions gränser och som inte bara inskränker sig till att det proletära partiet står i spetsen för den.

a) — Lenin hade fastslagit, att det europeiska och världsomfattande kriget skulle få imperialistisk karaktär "också för Ryssland" och att det proletära partiet — liksom under det rysk-japanska kriget, som hade framkallat 1905 års kamper — följaktligen måste bedriva öppen defaitistisk verksamhet. Och förvisso inte därför att staten inte var demokratisk, utan av samma skäl som samma plikt ålades alla socialistiska partier i de andra länderna. I Ryssland fanns det inte tillräckligt med kapitalistisk och industriell ekonomi för att bilda grundval för socialismen, men likväl tillräckligt för att ge kriget en imperialistisk karaktär. Förrädarna mot den revolutionära socialismen hade skrivit under på de borgerliga och imperialistiska rövarnas sak, under förevändning att försvara en demokratis "absoluta värde" mot faran från — å ena sidan tyskarna, å andra sidan ryssarna. Dessa förrädare förnekade bolsjevikerna för att de likviderade kriget och krigsallianserna, och de sökte falla Oktoberrevolutionen i ryggen. Oktoberrevolutionen segrade över dem, över kriget och världsimperialismen; och var en rent proletär och kommunistisk erövring.

b) — Genom Oktoberrevolutionens triumf över dessa förrädares attentat gjordes de glömda skrifterna om revolutionen åter gällande; den marxistiska teorin räddades från den undergång de hade avsett; Oktoberrevolutionen förband — med giltighet för alla länder — vägen till seger över borgarklassen med användandet av våld och revolutionär terror, med sönderslitandet av de demokratiska "garantierna", med det oinskränkta användandet av marxismens väsentligaste kategori: arbetarklassens diktatur utövad av det kommunistiska partiet. Med Oktoberrevolutionen brännmärker vi för alltid alla dem, som bakom diktaturen ser en människa och alla dem, som — medan de likt demokratiska horor bävar för detta tyranni — bara ser en formlös klass och inte en som politiskt parti organiserad sammansluten klass, som det sedan 100 år står i våra texter.

c) — Då arbetarna är uppdelade på olika partier och uppträder på den politiska, eller än värre, på den parlamentariska arenan, visar Oktoberrevolutionens ännu levande lära, att den riktiga vägen inte går genom en makt, som förvaltas av alla gemensamt, utan genom den våldsamma likvideringen av hela denna rad av kapitalismens tjänare, ända tills Partiet utövar den totala makten.

Storheten i de tre här anförda punkterna ligger i det faktum, att kanske just i Ryssland skulle överlevandet av despotiska och medeltida former som särskild historisk betingelse kunna rättfärdiga ett undantag i förhållande till de utvecklade borgerliga länderna; medan den ryska vägen inför en av skräck eller glädje förbluffad värld tvärtom bekräftade den enda och för hela världen gällande väg, som föreskrives av marxismens doktrin, och som Lenins och bolsjevikernas parti aldrig under någon fas avvek ifrån, varken i teorin eller i aktionen.

Hur nedrigt är det inte, att dessa namn utnyttjas av de, som oförskämt, på ett motbjudande sätt och med teatralisk tillgjordhet betonar, att de vill fira dessa stolta dåd, alltmedan de ursäktar sig för att Ryssland på grund av särskilda omständigheter och lokala betingelser har "måst" gå denna väg, och nu lovar och erbjuder de — som om de skulle vara kallade till det och det stod i deras makt — världens övriga länder, att på andra och olika nationella vägar nå socialismen: på vägar, som förräderiet och förtälet har bättrat på med allt det material, som exkrementerna i opportunistens kloaker kan åstadkomma: frihet, demokrati, pacifism, samexistens och tävlan.

För Lenin var den västliga revolutionen lika nödvändig för socialismen i Ryssland som syret. För de, som den 7 november i procession drar förbi framför hans groteska och vanvettiga mausoleum, är syret, att det finns en festande kapitalism i den övriga världen, som de kan samexistera och knulla med.

D) DEN AVBRUTNA REVOLUTIONENS OLYCKSBRINGANDE FÖRLOPP

12. Huvudpunkterna i den andra frågan om Rysslands ekonomiska struktur vid Oktoberrevolutionens seger har fastslagits i Lenins grundläggande texter, som vi i stor utsträckning har hänfört oss till, och det inte med avhuggna citat, som man kan foga in i allmänt hållna och korta skrifter, utan i en utförlig avhandling, som behandlar alla teser i förhållande till de historiska miljöbetingelserna och kraftförhållandena.

Den vi kallar dubbelrevolution, för fram tre historiska produktionssätt, såsom fallet var i Tyskland 1848. Med Marx' klassiska syn rörde det sig om medeltidens aristokratiskt-militära feodalskap, den kapitalistiska borgarklassen och proletariatet — eller annorlunda uttryckt — om livegenskapen, lönearbetet och socialismen. Den industriella utvecklingen i Tyskland var då — kvantitativt och inte kvalitativt — ännu begränsad, men Marx förde trots detta in den tredje figuren, ty de tekniskt-ekonomiska betingelserna för den proletära revolutionen existerade fullständigt i England, medan de politiska tycktes vara närvarande i Frankrike. I Europa hade det socialistiska perspektivet fått fotfäste överallt. Tanken på ett snabbt störtande av den absolutistiska makten i Tyskland till borgarklassens förmån, och det unga proletariats därpå följande angrepp på den, knöts till möjligheten för arbetarnas seger i Frankrike, där proletariatet från Paris och Provence efter att ha störtat den borgerliga monarkin från 1831 skulle fortsätta kampen mot borgarklassens makt; den kamp som det också ädelmodigt försökte föra, men förlorade.

De stora revolutionära förutsägelserna är fruktbara också sedan, när historien uppskjutit deras förverkligande. Frankrike skulle ha givit politiken, genom att det i Paris upprättades en diktatorisk arbetarmakt, något som man försökte 1831 och 48 och förverkligade 1871; varje gång gick dessa försök under med vapen i hand på ärefullt sätt. England skulle ha givit ekonomin. Tyskland skulle ha givit teorin, som Trotskij med förkärlek överförde på Ryssland under den klassiska beteckningen permanent revolution.

Hos Marx och Trotskij är emellertid revolutionen permanent i det internationella perspektivet och inte i ett eländigt nationellt perspektiv. I sin ideologiska terrorism har stalinisterna dömt den permanenta revolutionen: men det är de själva som har efterapat den till en tom parodi och besudlat den med patriotism.

Lenin och alla vi efter honom såg 1917 det revolutionära Ryssland — industriellt efterblivet som Tyskland 1848 — erbjuda den politiska segrans flamma och på nytt underblåsa den stora teorin, som på nytt hade vuxit fram i Europa och världen. Från det besegrade Tyskland skulle produktivkrafterna, den ekonomiska potentialen, ha kunnat hämtats. Resten av det plågade Centraleuropa skulle ha följt efter. En andra våg skulle ha rullat över "segerherrarna" Frankrike, Italien (där vi sedan 1919 förgäves sökte utlösa den), England, Amerika och Japan.

Sedan skulle produktivkrafternas utveckling i riktning mot det socialistiska produktionssättet i området Ryssland-Centraleuropa inte ha stött på några hinder, och endast behövt de kommunistiska partiernas diktatur.

13. I denna korta överblick intresserar oss emellertid det andra alternativet mer, det ensamstående Rysslands med sin lysande politiska seger: ett ytterst fördelaktigt läge i förhållande till 1848, då alla kämpande nationer förblev i kapitalismens händer och Tyskland ännu längre tillbaka.

Låt oss kort sammanfatta Lenins perspektiv för Ryssland i väntan på Västerlandets revolution: I industrin, produktionskontroll och senare statlig ledning, något som väl betydde den privata borgarklassens förintande och följaktligen en politisk seger, men också ekonomins förvaltning på handelsmässigt och kapitalistiskt sätt, för att därigenom utveckla de enda ekonomiska "grundvalarna" för socialismen. I jordbruket, förintande av alla former för feodal livegenskap och i stället kooperativ ledning av de stora jordgodsen, varvid man så lite som möjligt skulle tolerera den handelsmässiga småproduktionen, som ju 1917 var den dominerande formen och som oundvikligen uppmuntrades genom — i detta fall såväl det ekonomiska som det politiska — förstörandet av det feodala produktionssättet. Själva de jordlösa lantarbetarna — de enda "fattiga bönder", som verkligen låg Lenin varmt om hjärtat — hade enligt statistiken blivit färre och hade på grund av exproprieringen av de rika böndernas jord förvandlats till egendomsägare.

I den stora diskussionen från 1926 uppstod den fråga, som vi mycket grundligt har klargjort. Stalin sade: om den fullständiga socialismen är omöjlig här, så måste vi följaktligen lämna makten. Trotskij ropade, att man skulle gå in för den internationella revolutionen, också om man måste vänta på den under femtio års tid vid makten. Man svarade honom, att Lenin hade talat om 20 år för det isolerade Ryssland. Vi visade, att Lenin menade tjugo år av "goda förhållanden till bönderna". Efter denna tid skulle klasskampen mellan arbetare och bönder också i ett ekonomiskt icke-socialistiskt Ryssland ha brutit ut för att undanröja jordbrukets småproduktion och privata småkapital, revolutionens lungrot.

I händelse av den europeiska arbetarrevolutionens seger, skulle emellertid småjordegdomen — som idag ouppryckbart lever vidare i "kolchosen" — ha behandlats med drastisk snabbhet och utan uppskov.

14. Den marxistiska ekonomiska vetenskapen visar, att stalinismen är ännu mera efterblivet än vad Lenin förutsåg som mest främmande resultat. Det har gått inte 20 utan 40 år och förhållandena till kolchosbönderna är lika "goda", som de till industriarbetarna är "dåliga"; och industrin skötes av staten med ett lönesystem, som hitills befinner sig under ännu mycket sämre handelsmässiga villkor än i de icke förklädda kapitalistiska staterna. Kolchosbonden behandlas väl som medverkande i kolchosföretaget, som är en privat och inte en statlig kapitalistisk form, och ännu bättre som småförvaltare av jord och förrådskapital.

Det är överflödigt, att med början från handeln ända till arvsrätten och sparandet erinra om den ryska ekonomins borgerliga kännetecken. Liksom denna borgerliga ekonomi inte på något sätt strävar efter att avskaffa det på penningekvivalenter beroende utbytet och liksom den inte heller eftersträvar en icke penningmässig arbetsavlönning, så går förhållandena mellan arbetare och bönder i motsatt riktning till kommunismens avskaffande av skillnaden mellan jordbruks- och industriarbete, fysiskt och intellektuellt arbete.

Den proletära revolutionen i Västerlandet har inte kommit efter fyrtio år sedan 1917 och efter ungefär 30 år sedan Trotskij hade värderat 50 år vid makten som tolerabelt (dvs. fram till ungefär 1975). Trotskij och bolsjevismens mördare har till fullo byggt upp industrikapitalismen, det vill alltså säga grundvalar för socialismen; men bara lite av detta har de gjort inom jordbruket, och på så sätt är de ännu ytterligare 20 år tillbaka i förhållande till Lenin, för att göra slut på den krämaraktiga kolchosformen, som ju är själva den klassiska liberala kapitalismens urartning. Och med denna degenererade form vill dessa förrädare i tyst samförstånd med kapitalisterna på andra sidan gränsen själva infektera industrin och livet! Också tidigare än 1975 kommer produktionskriser att drabba de båda tävlande områdena. I dessa kriser kommer halmstackar, hönshus, småverkstäder och alla de inrättningar, som hör till kolchosernas lortiga, moderna hemindustriella ideal — den folkhymlande kapitalismens illusoriska idyll — i stort sett att sopas bort.

15. I en studie över handelns dynamik i hela världen har amerikanska borgerliga ekonomer för inte så länge sedan räknat fram en kritisk punkt i dagens kapplöpning för marknadernas erövring; — en kapplöpning, som vilar på Förenta Staternas missunsamma puritanism och merkantila inskränkthet — och bestämt den till år 1977. Följaktligen skulle ännu 20 år skilja oss från den i det internationella perspektivet förstådda permanenta revolutionens nya uppblossanden, och det överensstämmer med slutsatserna i den avlägsna debatten från 1926, liksom med de i våra undersökningar de senaste åren (Il Programma Comunista, Nr 15 o 16, 1955).

Ett nytt nederlag för proletariatet kan endast undvikas under följande förutsättning: att återuppställandet av programmet kan fullbordas, inte — på så sätt som Lenin under oerhörda ansträngningar från 1914 och framåt måste göra det — efter att det tredje världskriget redan har inordnat arbetarna under alla dessa förbannade nationsfanor, utan att det kan ske mycket tidigare med organiseringen av ett världsparti, som utan att tveka föreslår sin egen diktatur.

Under loppet av dessa kommande tjugo år kommer en stor kris för världsindustriproduktionen och handelskretsloppet av samma kaliber som den amerikanska krisen från 1932, men denna gång kommer den ryska kapitalismen inte att förskonas; denna kris kommer att kunna vara en grundval för beslutsamma proletära gruppers återvändande till marxistiska ståndpunkter, grupper som väl är i minoritet, men likväl kommer att vara märkbara och som kommer att vara långt ifrån att understödja antiryska pseudorevolutioner som den ungerska från 1956, där — på stalinistiskt sätt — bönder, studenter och arbetare kämpar tillsammans.

Kan man våga att ställa upp ett schema för den framtida internationella revolutionen? Dess medelpunkt kommer att vara de länder, som på det andra världskrigets ruin har reagerat med ett mäktigt uppsving av produktivkrafterna, och just framför allt Tyskland, Östtyskland inbegripet, Polen och Tjeckoslovakien. Proletariatets uppror, som kommer att följas av den obarmhärtiga exproprieringen av alla besittare av "folk"kapital, kommer att ha sin brännpunkt mellan Berlin och Rehn, och raskt dra med sig norra Italiens och nordöstra Frankrikes proletariat.

Ett sådant perspektiv är inte tillgängligt för alla de trängsynta, som inte skulle kunna tänka sig att någon kapitalistisk stat skulle kunna överleva de andra med så mycket som en timme; för dem är alla kapitalistiska stater lika och i enlighet med detta avrättade på samma gång.

Som bevis på att stalinismen och efterstalinismen har industrialiserat Ryssland på revolutionärt sätt, medan de på kontrarevolutionärt sätt kastrerade världsproletariatet, kommer Ryssland att vara reserven av produktivkrafter för den kommande revolutionen och först senare reserven av revolutionära arméer.

Med den tredje vågen kommer det kommunistiska kontinentaleuropa att ha politiskt och socialt förverkligats - eller den siste marxisten kommer att ha försvunnit.

Den engelska kapitalismen har redan förbrukat alla sina reserver av labouristiskt förborgerligande av arbetaren, något som redan Marx och Engels hade visat. Under de kommande åren kommer också den tio gånger så blodsugande och världsundertrckande kapitalismen som hör hemma i Förenta Staterna, att förlora dessa reserver i en sista sammanstötning. Och dagens svinaktiga tävlan kommer att ersättas av det samhälleliga mors tua vita mea, din död är mitt liv.

16. Därför har vi här framför allt inte tänkt på de gångna 40 åren, utan på de 20 år, som ännu måste förflyta och hur de kommer att avlöpa.

(slut)

=====

INTRODUKTION TIL KAPITALENS III BIND

Den stigende udgivelse af "marxistisk" litteratur er på det sidste begyndt også at omfatte fremstillinger af den marxistiske økonomiske teori. De dybere liggende årsager til hele denne litteraturs fremkomst må vi undlade at berøre her. Denne seneste udvikling i litteraturudgivelserne kan bevirke en fordel, et fremskridt, at flere og flere har i det mindste noget kendskab til teorien før de forkaster eller forvansker den.

De fleste af disse "introduktioner", "uddrag", "fortolkninger" og populariseringer begår dog den grundlæggende fejl, i iveren efter at gøre teorien "forståelig" og folkelig, at søge at præsentere den ved hjælp af den borgerlige økonomis termer, eller, hvad der er værre endnu, dens begreber. Den borgerlige økonomi og marxismen er uforenelige, hvilket uundgåeligt også vil vise sig i teoriernes sproglige udtryk. At sammenblende de to teories "sprog" øger derfor ikke forståelsen, men kun forvirringen, og udspreddelsen af forvirring, af teoretiske tågebanker, har altid været en af opportunismens historiske opgaver. Et af de værste eksempler på et sådant forsøg på at udtrykke marxismen i børs-jargon giver den "anerkendte belgiske marxist" Ernest Mandel - at han også har begået andre endnu alvorligere fejl, håber vi en dag at få tid og energi til at vise.

Som konklusion på dette vil vi anbefale, at man til studiet af marxismens økonomiske teori anvender Marx selv. Dette studium er dog næsten uigennemførligt for et enkelt individ uden vejledning. Vort parti har i sit årelange arbejde givet en lang række sådanne vejledninger for nye tilhængere. Som et første forsøg på at følge dette arbejde op i skandinavien udgiver vi her Marx' egen vejledning, en kort og uhyre koncentreret gennemgang af III bind, der som bekendt er det mest "politiske" af de tre bind.

MARY TIL ENGELS I MANCHESTER - London, 30 april 1868

...Men du bør kende den metode, ved hvilken profitraten er udviklet. Jeg vil derfor give dig de MEST GENERELLE TRÆK ved processen. I bog II, som du ved, er kapitalens cirkulationsproces beskrevet på basis af de forudsætninger, som er udviklet i bog I. Deraf de nye formbestemmelser, som udspringer af cirkulationsprocessen, såsom fast og flydende kapital, kapitalens omslag osv. I bog I, endelig, nøjes vi med den antagelse, at, hvis værdien 100 pund under merværdiproduktionen bliver til værdien 110 pund, så vil

denne sidste på markedet kunne FINDE ALLEREDE EKSISTERENDE ELEMENTER, til hvilke den endnu engang vil kunne forvandles. Men nu undersøger vi de betingelser, hvorunder disse elementer findes til rådighed, nemlig den samfundsmæssige sammenfletning af de forskellige kapitaler, af bestanddelene af kapital og af revenue (=m).

I bog III kommer vi til omdannelsen af merværdi til dens forskellige former og adskilte bestanddele.

I. PROFIT er for os først og fremmest blot ET ANDET NAVN FOR eller en anden kategori af MERVÆRDI. Eftersom hele arbejdet fremtræder som værende betalt, p.gr.a. lønnens form, så synes den ubetalte del nødvendigvis at komme ikke fra arbejdet, men fra kapitalen, og ikke fra den variable del af kapitalen, men fra kapitalen som helhed. På denne måde får merværdien form af profit uden nogen kvantitativ forskel mellem den ene og den anden. Dette er blot den illusoriske form, i hvilken merværdi fremtræder.

Endvidere, den del af kapitalen som er forbrugt ved produktionen af en vare (den kapital, konstant og variabel, som er udlagt til dens produktion, MINUS den "brugte", men ikke "forbrugte" del af den faste kapital) fremtræder nu som varens kostpris; thi, for kapitalisten er den del af varens værdi, som HAN må betale for, DENS kostpris, mens det ubetalte arbejde, den indeholder, ikke er inkluderet i DENS kostpris, udfra hans synspunkt. Merværdien = profit fremtræder nu som SALGS-PRISENS OVERSKUD OVER KOSTPRISEN. Lad os kalde varens værdi V og dens kostpris K; så er $V = K + m$, derfor er $V / m = K$, derfor er V større end K. Denne nye kategori, kostprisen, er meget nødvendig for den senere udviklings detalier. Det er klart fra første færd, at kapitalisten kan sælge en vare UNDER DENS VÆRDI med profit (så længe han sælger den OVER kostprisen); dette er den FUNDAMENTALE LOV, som forklarer den udvikling, som er bevirket af konkurrencen.

Hvis profit, da, i første omgang blot formelt er blevet skelnet fra merværdi, er PROFITRATEN på den anden side straks forskellig fra MERVÆRDIRATEN, thi i det ene tilfælde er formlen $\frac{m}{v}$ og i det andet $\frac{m}{c+v}$, af hvilket det fra begyndelsen følger - eftersom $\frac{m}{v}$ er større end $\frac{m}{c+v}$ - at profitraten er mindre end merværdiraten, med mindre $c=0$.

Synspunkterne i bog II taget i betragtning, følger det inidtlertid, at vi ikke kan beregne profitraten for ligegyldigt hvilken produktion af varen vi vælger - f.eks. en ugentlig produktion - men at $\frac{m}{c+v}$ her betegner den merværdi, der er produceret I LØBET AF ET ÅR i forhold til den kapital, der er indskudt i løbet af året (dvs som adskilt fra den kapital, der er slået om). Formlen $\frac{m}{c+v}$ står altså her for DEN ÅRLIGE PROFITRATE.

Dernæst undersøger vi, hvorledes variationer i kapitalens OMSLAG (dels afhængig af forholdet mellem de cirkulerende og faste dele af kapitalen, dels af det årlige antal omslag af cirkulerende kapital, osv) modificerer PROFITRATEN, mens MERVÆRDIRATEN FORBLIVER DEN SAMME.

Siden m, den totale sum af merværdien = merværdiraten multipliceret med den variable kapital, så er, hvis vi kalder merværdiraten m' og profitraten p' , $p' = \frac{m' \times v}{c + v}$. Her har vi da fire kvantiteter p' , m' , v , c , hvoraf vi kan arbejde med ligegyldigt hvilke tre, mens den fjerde hver gang søges som en ubekendt mængde. Dette dækker alle mulige tilfælde af bevægelser i profitraten, for så vidt de er adskilt fra bevægelserne i merværdiraten og til en hvis grad endog fra bevægelserne i den totale sum af merværdi. Dette har naturligvis hidtil været UFORKLARLIGT for alle.

De love, som på denne måde er opdaget - hvilket er meget vigtigt for forståelsen af, hvorledes f.eks. prisen på råstoffer påvirker profitraten - gælder, UANSET HVORDAN merværdien senere vil blive delt mellem producenten og andre. Dette kan kun ændre FRÆMTRÆDELSESFORMEN. Desuden forbliver disse love DIREKTE anvendelige,

dersom $\frac{m}{c+v}$ behandles som forholdet mellem den samfundsmæssigt producerede merværdi og den samfundsmæssige kapital.

II. Hvad der under punkt I blev behandlet som BEVÆGELSER, enten af kapital i en given produktionsgren eller af samfundsmæssig kapital - bevægelser, som endrer kapitalens sammensætning osv - tankes nu som FORSKELLE mellem SUMMERNE AF KAPITAL, INVESTERET I DE FORSKELLIGE PRODUKTIONSGRENE.

Det følger dernæst, idet MERVÆRDIRATEN, dvs af arbejdet, antages at være LIGE, at produktionen af værdi og dermed produktionen af merværdi og dermed igen profitraten er FORSKELLIG i forskellige produktionsgrene. Men ud af disse forskellige profitrater dannes af konkurrencen en gennemsnitlig eller generel profitrate. Denne profitrate udtrykt absolut, kan ikke være andet end den MERVÆRDI, som produceres (årligt) af kapitalist-klassen, i forhold til den totale udlagte samfundsmæssige kapital. Eksempelvis, hvis den samfundsmæssige kapital lig $400c + 100v$ og den merværdi, som årligt produceres heraf = $100m$, så er sammensætningen af den samfundsmæssige kapital = $80c + 20v$, og produktets (i procentdele) = $80c + 20v // + 20m = 20$ procents profitrate. Dette er DEN GENERELLE PROFITRATE.

Hvad konkurrencen mellem de forskellige kapitalmasser - forskelligt sammensat og investeret i forskellige produktionsfærer - stræber efter at producere, er KAPITALIST-KOMMUNISME, nemlig, at kapitalmassen hørende til hver produktionssfære skulle tilegne sig en ligeså stor del af den totale merværdi som den del, den udgør af den totale samfundsmæssige kapital.

Dette kan kun opnås, hvis den årlige produktion af varer i hver produktionssfære (hvor det som før antages, at den totale kapital = $80c + 20v$ og den samfundsmæssige profitrate = $\frac{20m}{80c+20v}$) sælges til kostpris + 20 procent PROFIT af den udlagte kapitalværdi (det gør ingen forskel, hvor meget af den udlagte faste kapital, der indgår i den årlige kostpris eller ikke). Men dette betyder, at PRISBESTEMMELSEN af varerne må AFVIGE fra deres værdi. Kun i de produktionsgrene, hvor den procentuelle sammensætning af kapitalen er lig $80c + 20v$, vil prisen K (kostpris) + 20 procent AF DEN UDLAGTE KAPITAL falde sammen med varernes værdi. Hvor sammensætningen er højere (eks. $90c + 10v$), der er prisen over deres værdi; hvor sammensætningen er lavere (eks. $70c + 30v$), er prisen under deres værdi.

Prisen, som er udlignet på denne måde, og som opdeler den samfundsmæssige merværdi ligeligt mellem de individuelle kapitaler i forhold til deres størrelse, er varernes PRODUKTIONSPRIS, det center, om hvilket markedsprisernes svingninger bevæger sig.

De produktionsgrene, som danner naturlige MONOPOLER, er undtaget fra denne udligningsproces, selvom deres profitrate er højere end den samfundsmæssige rate. Dette er vigtigt senere for udviklingen af JORDRENTEN.

I dette kapitel må de forskellige årsager til udligning af forskellig kapitalinvestering - der fremtræder for den vulgære opfattelse, som ligeså mange årsager DER SKABER profit - udvikles videre.

Endvidere: den ÆNDREDE FRÆMTRÆDELSSESFORM, som nu er antaget - med de tidligere udviklede og stadig gyldige love for værdi og merværdi - EFTER OMDANNELSEN AF VÆRDI TIL PRODUKTIONSPRIS.

III. PROFITRATENS TENDENS TIL AT FALDE SOM SAMFUNDET SKRIDER FREMAD. Dette følger af, hvad der i bog I blev udviklet vedrørende FORANDRINGEN I KAPITALENS SAMMEN-SÆTNING MED UDVIKLINGEN AF DE SAMFUNDSMÆSSIGE PRODUKTIVKREFTER. Dette er en af de største triumfer over den store vanskelighed hos alle tidligere økonomier.

IV. Indtil nu har vi kun beskæftiget os med PRODUKTIV KAPITAL. Nu opstår der modifikation gennem handelskapitalen.

Ifølge vor tidligere antagelse er samfundets PRODUKTIVE KAPITAL = 500 (hvad enten det er millioner eller milliarder, gør ingen forskel). Og formlen var $400c + 100v // + 100m$. Den generelle profitrate, $p' = 20$ procent. Lad nu handelskapitalen = 100. De 100m må nu beregnes på 600 istedet for 500. Den generelle profitrate er

derfor reduceret fra 20 procent til $16 \frac{2}{3}$ procent. Produktionsprisen er nu (for simpelhedens skyld, vil vi her antage, at alle 400 c og derfor hele den faste kapital, indgår i kostprisen for den årlige produktion af varen) = $583 \frac{1}{3}$. Den handlende sælger til 600 og realiserer derfor, hvis vi ignorerer den faste del af hans kapital, $16 \frac{2}{3}$ procent af sine hundrede, dvs ligeså meget som den producerende kapitalist; med andre ord han tilegner sig $\frac{1}{6}$ af den samfundsmæssige merværdi. Varerne - taget en masse og i samfundsmæssig målestok - sælges TIL DERES VÆRDI. Hans 100 pund (bortset fra den faste del) tjener ham blot som cirkulerende pengekapital. Hvad end mere den handlende opsluger, får han enten ved svindel eller ved spekulation i vareprisernes svingninger, eller i tilfælde af virkelige detaillister, som løn for arbejde - usselt, uproduktivt arbejde, som det jo er - alt dette, falder under begrebet profit.

V. Vi har nu reduceret profit til den form, i hvilken den fremtræder i praksis, dvs ifølge vor antagelse, $16 \frac{2}{3}$ procent. DERNÆST FØLGER OPSPALTNINGEN AF DENNE PROFIT I DRIFTSHERRENS PROFIT OG RENTE. RENTEBÆRENDE KAPITAL. KREDITSYSTEMET.

VI. OMDANNELSE AF MERPROFIT TIL JORDRENTE.

VII. Til sidst er vi nået frem til FREMTRÆDELSESFORMERNE, der tjener som udgangspunkt for den vulgære opfattelse: jordrente stammer fra jorden, profit (rente) fra kapital, løn fra arbejde. Men fra vort synspunkt betragtes det forskelligt. Den øjensynlige bevægelse er blevet forklaret. Desuden er Adam Smiths vrøvl - som var blevet hovedstøtten for al hidtil eksisterende økonomi - at en vares pris består af de tre reventer, dvs kun af variabel kapital (løn) og merværdi (jordrente, profit (rente)), er blevet kuldkastet. Altså, hele bevægelsen finder sted i denne fremtrædelsesform. Til slut har vi - da disse tre (løn, jordrente, profit (rente)) udgør de respektive kilder til indkomst for de tre klasser: jordejere, kapitalister og lønarbejdere - som konklusion KLASSEKAMPEN, hvori bevægelsen og tilintetgørelsen af hele molevitten opløser sig ...

=====

GENERALFORSAMLING I MILANO

I begyndelsen af september mødtes 170 kammerater fra 8 lande til generalforsamling i Milano. Mødedagene indledtes med Centrums rapport om Det Kommunistiske Venstre i historien i anledning af kammerat Amadeo Bordigas død. Siden fulgte gennemgangene af arbejdet i de tre områder Italien-Schweiz, Frankrig-Belgien og Sverige-Danmark. Den følgende mødedag var helliget spørgsmålet om de HALVE KLASSER, - de småborgerlige økonomiske lag indenfor landbruget, håndværket, manufakturindustrien samt den såkaldte intelligentsia (fra oldtidens vismænd til kapitalismens administratorer); de småborgerlige kategoriers program og rolle i de historiske klassekampe blev nøje fremlagt i overensstemmelse med den klassiske marxistiske kritik, - endelig skitseredes disse kategoriers funktion under det revolutionære opsving. Hele dette emne vil blive omhyggeligt gennemgået i KP så snart det foreligger i den franske presse. - Generalforsamlingen afsluttedes med en planlægning af vore udgivelser også på tysk, engelsk og spansk.

REGIONALE MØDER I ÅRHUS OG LUND

I slutningen af september blev spørgsmålet om de HALVE KLASSER fremlagt for danske og svenske kammerater ved regionalmødet i Århus.

I slutningen af oktober afholdtes der regionalt møde i Lund; - danske og svenske kammerater samt et antal svenske læsere fik gennemgået den marxistiske økonomiske teori KATASTROFISME, - spørgsmålet om profitratens tendensielle og generelle fald samt krisernes periodicitet (med udgangspunkt i debatten mellem Rosa Luxembourg og Bernstein). Endeligt forklarede vore faglige paroler med Kapitalen i hånden.

BETRAGTNINGER ANGÅENDE PARTIETS ORGANISKE AKTIVITET
NÅR DEN GENERELLE SITUATION ER HISTORISK UGUNSTIG

(1965 - Programma Comunista - nr.2)

1. Det såkaldte spørgsmål om partiets interne organisation er der altid blevet taget standpunkt til af såvel de traditionelle marxister som af det nuværende Kommunistiske Venstre, der opstod som opposition til Moskva-Internationalens fejltagelser. Naturligvis er dette spørgsmål ikke isoleret men tværtimod uadskilleligt fra det generelle billede af vore standpunkter.
2. I hvor høj grad det udgør en del af doktrinen, af partiets generelle teori, fremgår af de klassiske tekster, og findes grundigt gengivet i nyere arbejder, i de italienske tekster såsom ROMATESERNE (Italiens Kommunistiske Partis II Kongres 1922), LYONTESERNE (Italiens Kommunistiske Partis III Kongres 1926) samt i mange andre, hvormed det Kommunistiske Venstre udtrykte sin forudsigelse af Tredje Internationales sammenbrud p.g.a. fænomener, der ikke var mindre alvorlige end dem, der havde forårsaget den Andens opløsning. Alt dette materiale anvendes også nu i vort studium af organisationen (som opfattes snævert i betydningen partiets organisation og ikke i betydningen proletariats organisation under de forskellige historiske og samfundsmæssige forhold). Vi vil ikke gennemgå dette materiale her, idet vi henviser til nævnte tekster og til det store igangværende arbejde DET KOMMUNISTISKE VENSTRES HISTORIE, hvis andet bind er under forberedelse.
3. Vi overlader til selve teorien - der er fælles for os alle og endelig udenfor diskussion - alt hvad angår partiets ideologi, partiets natur og forholdene mellem partiet og dets egen proletariske klasse, - dette forhold er indeholdt i den selvfølgeligelige slutning, at kun med partiet og med partiets aktion bliver proletariats klasse for sig selv og for revolutionen.
4. Som taktiske spørgsmål (idet vi gentager at der ikke gives selvstændige områder indenfor doktrinen) plejer vi at udpege de, der historisk opstår og forgår indenfor forholdene mellem proletariats og de andre klasser, mellem det proletariske parti og de andre proletariske organisationer samt mellem dette parti og de borgerlige og ikke-proletariske partier.
5. Den forbindelse, der består mellem de taktiske løsninger, der ikke må kunne fordømmes af doktrinens teoretiske principper, og de objektive situationers manglende udvikling, befinder sig på en vis måde udenfor partiet og kan givetvis skifte meget; men det Kommunistiske Venstre har altid hævdet, at partiet skal beherske og forudse denne forbindelse, sådan som det blev beskrevet i ROMATESERNE OM TAKTIKKEN, der fremlagdes som et udkast til teser om den internationale taktik. For at være meget kortfattede fastslår vi, at der gives perioder med objektive gunstige situationer samtidigt med, at der gives ugunstige betingelser for partiet som subjekt; det modsatte kan være tilfældet; der har været få men betydningsfulde eksempler på et velforberedt parti og på en samfundsmæssig situation, der ser masserne i fremstormende bevægelse mod revolutionen og mod partiet, der har forudset og beskrevet den, hvad Lenin fastslog overfor Ruslands bolsjevikker.
6. Idet vi stadig fatter os i korthed - kan vi spørge os, i hvilken objektiv situation samfundet befinder sig idag. Svaret er givetvis, at den er den værste tænkelige og at store dele af proletariats - udover at være holdt nede af borgerskabet - er kontrolleret af partier, der arbejder i borgerskabets tjeneste og som forhindrer proletariats i at indlede nogen revolutionær klassebevægelse. Derfor kan det ikke afgøres på forhånd, hvor megen tid der går inden denne døde og amorfe situation erstattes af det vi kalder "polariseringen" og "ioniseringen" af de samfundsmæssige molekyler, - hvad der går forud for den store klassemodsetnings eksplosion.

7. Hvordan indvirker denne ugunstige periode på partiets indre organiske dynamik? Vi har altid fastslået - i alle de ovennævnte tekster - at partiet ikke kan undgå at påvirkes af den virkelige situations karakter, som omgiver det. Derfor er de proletariske kæmpepartier, der findes, nødvendigvis og per definition opportunistiske.

Det er en fundamental tese for det Kommunistiske Venstre, at vort parti alligevel ikke skal opgive at gøre modstand, men overleve og videregive faklen langs den historiske "linie gennem tiden". Det er klart, at det vil være et lille parti; ikke fordi vi ønsker eller har valgt det sådan, men af uafvendelig nødvendighed. Med henblik på dette partis struktur - også i Tredje Internationales nedgangsepoke - har vi forkastet - i utallige polemikker og med argumenter, det ikke er nødvendigt at gentage - forskellige beskyldninger. Vi ønsker ikke et parti, der udgøres af en hemmelig sekt eller af en elite, som undgår enhver kontakt med den ydre verden af renhedsmani. Vi forkaster enhver partiformel af labouristisk eller arbejder-karakter, der vil udelukke alle ikke-proletarer; en formel, der tilhører alle historiske opportuniste. Vi vil ikke indskrænke partiet til at være en organisation af kulturel, intellektuel og skolastisk karakter, som vi har fastslået det i et halvt århundredes polemikker; ej heller tror vi som visse anarkister og blanquister, at man skal tænke sig et parti, der virker ved sammensværgelser og egne væbnede aktioner.

8. Da samfundets generelle udartningskarakter koncentrerer sig i forfalskningen og tilintetgørelsen af teorien og doktrinen, er det klart, at dagens lille parti først og fremmest har karakter af genrejsning af doktrinens principper, og desværre mangler det det gunstige fundament, i hvilket Lenin indstøbte det efter den første krigs katastrofe. Imidlertid kan vi alligevel ikke nedsænke en skranke mellem teori og praktisk aktion; thi udover en vis grænse ville vi tilintetgøre os selv og vore princippers grundlag. Vi går derfor ind for alle de former for aktivitet, der er muliggjorte af de gunstige øjeblikke, i det omfang de virkelige styrkeforhold tillader dem.

9. Alt dette skulle behandles mere omfattende, men man kan dog nå til en konklusion angående partiets organisatoriske struktur i en sådan vanskelig, mellemliggende periode. Det ville være en skæbnesvanger fejltagelse, at foretrække en opdeling af partiet i to grupper: en der beskæftiger sig med studier og en der beskæftiger sig med aktionen, thi denne opdeling er tilintetgørende ikke kun for partiets legeme men også for den enkelte militant. Meningen med den organiske centralisme og enhed er, at partiet i sig selv udvikler de organer, der er egnede til de forskellige funktioner, som vi kalder propaganda, medlemshvervning, proletarisk organisering, fagligt arbejde osv - indbefattet morgendagens væbnede organisering. Men man skal ikke slutte sig til noget som helst udfra antallet af kammerater, der tænkes virkende ved sådanne funktioner, thi principielt skal ingen kammerat være fremmed overfor noget arbejdsområde.

Det er et historisk tilfælde, at de kammerater, der i denne fase arbejder med teorien og bevægelsens historie, kan synes for mange og de, der allerede er parate til aktionen, for få. Især ville det være meningsløst at opregne antallet af de virksomme på det ene og på det andet arbejdsområde. Alle ved vi, at når situationen radikaliseres, vil utallige elementer stille op på vor side - umiddelbart, instinktivt og uden nogen studiemæssig forudsætning.

10. Vi ved meget vel - siden Marx kæmpede mod Bakunin, Proudhon, Lasalle samt fra den opportunistiske sygdoms øvrige faser - at den opportunistiske fare har været fuldstændigt forbundet med de falske, småborgerlige allieredes indflydelse på proletariatet.

Hele vor uendelige mistro overfor disse samfundslags bidrag kan ikke forhindre os i at bruge undtagelseslementerne, da vore solide rødder forbliver i historiens mægtige lære. Disse vil partiet kunne anvende til sit arbejde med genopstillingen af teorien - udenfor hvilken der kun findes død, og som under den frontidige udbredelse skal identificere sig med de revolutionære massers umådelige udstrækning.

11. De voldsomme gnister, der fremstod mellem vor dialektiks strømledere, har lært os, at kommunist og revolutionær, militant kammerat er den, som har formået at

glemme, fornægte samt udrydde af sin hjerne og sit hjerte den klassificering, som folkeregistret skrev ham under i dette samfund i opløsning, og som ser og identificerer sig selv med hele den tusindårige bue, der forbinder det historiske stammemenneske i kamp med vilddyrerne med medlemmet af det fremtidige fællesskab, der vil være broderligt i det sociale menneskes glade harmoni.

12. Historisk parti og formelt parti. Denne skelnen er at finde hos Marx og Engels og de mente med rette, at man deraf kunne slutte, at deres virke befandt sig på det historiske partis linie, hvorfor de forsmåede at tilhøre noget formelt parti. Det betyder ikke, at nogen nutidig militant kan påtage sig retten til et valg: at være dækket ind af det "historiske parti" og blæse på det formelle parti. Dette skyldes ikke, at Marx og Engels var overmennesker, men netop den sunde fornuft i deres nævnte standpunkt, der har en dialektisk og historisk betydning.

Marx siger: partiet i dets historiske betydning, i dets historiske mening, - og det formelle eller forgængelige parti. I det første begreb ligger kontinuiteten og derfra har vi draget vor karakteristiske tese om doktrinen uforanderlighed lige siden Marx formulerede den, ikke som et genis opfindelse, men som afsløringen af den menneskelige udviklings resultat. Men de to begreber står ikke i metafysisk opposition til hinanden og det ville være forvrøvlet at fremføre en godtkøbsteori: jeg vender ryggen til det formelle parti og går til det historiske.

Ud fra den uforanderlige doktrin fremfører vi slutningen, at arbejderklassens revolutionære sejr kun kan opnås med klassepartiet og dets diktatur; - med støtte hos Marx fastslår vi, at før det revolutionære og kommunistiske parti er proletariatet måske en klasse for den borgerlige videnskab men ikke for Marx og os; den slutning, der skal drages heraf, går ud på, at for at sejre er det nødvendigt at have et parti, der samtidigt fortjener både betegnelsen historisk parti og formelt parti, dvs at aktionens og historiens virkelighed har løst den tilsyneladende modsigelse - som har behersket en lang og vanskelig fortid - mellem det historiske parti, altså indholdet (det historiske, uforanderlige program) og det tilstedeværende parti, altså formen, der virker som fysisk kraft og praksis for en afgørende del af det kæmpende proletariat.

Denne kortfattede fremstilling af det teoretiske spørgsmål indenfor doktrinen har en historisk forbindelse til vor fortid, som vi hurtigt skal gengive.

13. Den første overgang fra en samling af små grupper og ligaer - hvor arbejderkampen finder sit udtryk - til det af doktrinen forudsatte internationale parti har vi med grundlæggelsen af den Første Internationale i 1864. Vi skal ikke gengive udviklingen af krisen i denne, som under Marx' ledelse blev forsvaret til det yderste mod indtrængen fra de småborgerlige programmer såsom de anarkistiske.

I 1889 rejstes den Anden Internationale efter Marx' død men under Engels' kontrol, hvis anvisninger imidlertid ikke fulgtes. En kort tid var der en tendens til, at man i det formelle parti på ny ville have fortsættelsen af det historiske parti, men dette blev nedbrudt under de efterfølgende år af den federalistiske og ikke-centralistiske opbygning, af påvirkningerne fra den parlamentariske praksis og af dyrkelsen af demokratiet samt af det nationalistiske syn på de enkelte afdelinger, der ikke opfattedes som krigshære mod den pågældende statsmagt, som MANIFESTET af 1848 ville det; den åbne revisionisme opstår, der nedvurderer det historiske mål og priser den eksisterende og formelle bevægelse.

Tredje Internationales opståen - efter den katastrofale nedstyrtning i den rene demokratiske og nationalisme, hvor næsten alle den Andens sektioner endte i 1914 - opfattede vi i de første år efter 1919 som den fuldstændige sammenknytning af det historiske parti med det formelle parti. Den nye Internationale opstod som erklæret centralistisk og antidemokratisk parti; men den historiske praksis ved overgangen fra den fallerede Internationales federerede sektioner til den nye var særlig vanskelig og forhastet, fordi det forventedes, at magtovertagelsen i de andre europæiske lande var nært forestående.

Den sektion, der fremstod i Italien på ruinerne efter Anden Internationales gamle parti var særligt egnet - givetvis ikke p.gr.a. enkeltindviders dygtighed

men på grund af den historiske afstamning - til at fornemme nødvendigheden af at sammenlodde den historiske bevægelse med dens nuværende form; dette skyldtes, at det Italienske Venstre havde udkæmpet særlige kampe mod udartningsformerne og havde derfor tilintetgjort forsøgene på påvirkningerne fra ikke blot fra nationalistiske, parlamentariske og demokratiske kræfter samt fra centrismen (massimalismen) - men havde også kraftigt bekæmpet alle retninger, der var under indflydelse af den småborgerlige anarkosyndikalisme (Ordine Nuovo - illuminismen). - Det Italienske Kommunistiske Venstre kæmpede især for, at optagelsesbetingelserne skulle være skarpe (opbygningen af den nye formelle struktur); selv efterlevede det dem fuldstændigt i Italien, - og da de ikke anvendtes rigtigt i Frankrig, Tyskland osv., var det den første til at mærke faren for hele Internationalen.

Den historiske situation, der bestod i at kun i ét land var den proletariske stat rejst, mens magten ikke var erobret i de øvrige, vanskeliggjorde den klare, organiske løsning på den russiske sektions opgave som rorganger for verdensbevægelsen.

Det Italienske Venstre mærkede som den første, at såfremt den russiske stats handlemåde - i den indlandske økonomi som i de internationale forhold - begyndte at vise afvigelser, ville skillelinien være opstået mellem det historiske parti - dvs de revolutionære kommunisters - politik i verden og den politik, der fulgtes af et formelt parti, der forsvarede den eksisterende russiske stats interesser.

14. Denne grav er siden da blevet gravet så dyb, at "afdelingerne", der er afhængige af det russiske lederparti følger en vulgær samarbejdspolitik med borgerskabet, - ikke bedre end den traditionelle, som Anden Internationales korrupte partier fulgte.

Dette muliggør for - vi vil ikke sige berettiger - de grupper, der stammer fra det Italienske Venstres kamp mod Moskvas udartning at fastslå bedre end nogen, hvilken retning, det virkelige, aktive og derfor formelle parti skal holde for at forblive i fuld overensstemmelse med det revolutionære, historiske parti, som potentielt har eksisteret mindst siden 1847, men hvis praktiske aktion kun har vist sig som flammeskær over de store historiske opbruds tragiske serie af revolutionære nederlag.

Videregivelsen af denne ikke-deformerede tradition til anstrengelserne for at virkeliggøre en ny international partiorganisation uden historiske afbrydelser, kan organisatorisk ikke hvile på valget af kvalificerede eller i doktrinen særligt bevandrede mennesker, men kan organisk trofast anvende den linie, der forbinder den gruppes aktion - som den marxistiske tradition udtrykte sig gennem for 40 år siden - med den nuværende organisme. Den nye bevægelse kan ikke afvente overmenneskers komme eller have nogen Messias, men den skal bygge på genopsvinget for alt det, der har kunnet bevares over lang tid; - denne bevarelse kan ikke indskrænke sig til at undervise i teser og forske i dokumenter, men den betjener sig også af levende redskaber, der danner en gammel garde og som har fået betroet at videregive en ufordærvet og mægtig opgave til en ung garde. Denne begiver sig mod nye revolutioner, som måske ikke skal afventes mere end et tiår fra nu af, før den afgørende aktion på historiens arena indledes; - men hverken de gamle eller de unges navne interesserer partiet og revolutionen.

Den korrekte videregivelse af denne tradition, der befinder sig over generationerne og derfor også over levendes og dødes navne, kan ikke indskrænke sig til videregivelsen af kritiske tekster eller til metoden at anvende det kommunistiske partis doktrin i trofast overensstemmelse med klassikerne; men skal henvise til det klassemæssige opgør, som det Kommunistiske Venstre (og vi indskrænker os ikke til det italienske område) indledte og førte under den virkelige kamp, der var voldsomst i årene efter 1919 og som blev brudt mindre p.gr.a. styrkeforholdet til fjendeklassen end af afhængighedsforholdet til et centrum, der degenererede fra at have været det historiske verdenspartis centrum til at blive centrum i et forgængeligt parti - tilintetgjort af den opportunistiske sygdom; dette opgør udmundede i det faktiske brud på det historiske plan.

Det Kommunistiske Venstre forsøgte historisk - uden at bryde med princippet om

den centraliserede verdensdisciplin - at føre en om end blot defensiv, revolutionær kamp ved at forsøge at føre avantgardeproletariatet uskadt ud af sammenstødet med de småborgerlige sanfundsdrag, med deres partier og ideologier - der er dømt til undergang. Da dette historiske forsøg på at redde - om ikke revolutionen - så i det mindste dets historiske partis kerne - var mislykket, er vi begyndt på ny - i en objektiv træg og døv situation, midt i et proletariat, der er inficeret af småborgerlig demokratiske indtil marven. - Men den fremvoksende organisme anvender hele doktrinen og praktikkens tradition, der er fastslået af den historiske bekræftelse på rettidige forudsigelser og anvender den på sin daglige aktion, idet den forfølger målet at genoptage en stadig mere udstrakt kontakt med de udbyttede masser. - Denne nye organisation eliminerer endeligt en af de fejl fra sin egen struktur, som Moskva-Internationalen startede med, ved at fjerne tesen om demokratisk centralisme og anvendelsen af afstemningsmaskineriet; - på samme måde som den har elimineret enhver indrømmelse til demokratiske, pacifisme, individualisme og anarkisme fra selv den sidst ankomne tilhængers ideologi.

(I de følgende numre bringer vi de to sæt TESER om Organisk Centralisme)

=====

MØDE FOR LÆSERE I ÅRHUS

LØRDAG D. 5. DECEMBER KL. 13⁰⁰ - MØDESAL II - STUDENTERNES HUS - N. RINGGADE
EMNE :

GRUNDTRÆK AF DEN MARXISTISKE POLITISKE ØKONOMI

(værdilov - vareøkonomi - produktionsproces - cirkulationsproces - den faldende profitrate)

=====

COMMUNISME ET FASCISME

er titlen - Kommunisme og Fascisme - på en lille bog (160 s.), som vore franske kammerater netop har udgivet og som indeholder en række kommunistiske dokumenter fra tyverne - både tekster fra vor retning og fra Tysklands Kommunistiske Parti. Endvidere indeholder bogen vor hele analyse af fascismen, som storkapitalens centraliserede og korporativistiske klasse magt i fuld overensstemmelse med det sociale demokratiske reformistiske praksis. Til slut gengiver vi vor teoretiske tilintetgørelse af den opfattelse af reform-fascismen, som opportunisten forfægtede (Stalin, Gramsci, Thälmann osv) og som vi har nåttet bekæmpe siden begyndelsen af tyverne.

Bogen koster da.kr. 12,- og sv.kr. 8,- og den tilsendes ved henvendelse på post-box-adresserne.

=====

PARTIAKTIVITET

I anledning af det svenske septembervalg uddelte kammeraterne flyvebladet VAL ÅR FORRADERI i tre svenske byer under KFMLs parlamentariske propagandakorstog. Flyvebladet afslørede den stalinistiske og socialdemokratiske opportuniste ved at gennemgå deres ministerialisme og forræderi mod strejkebevægelserne i vinter. Uddelingen gav vore svenske kammerater mulighed for at komme med vigtige anti-parlamentariske og antistalinistiske indlæg på møderne.

I oktober uddeltes flyvebladet PROLETAR SOLIDARITET MED DE STREJKANDE TAKTACKARNA OCH GOLVLAGGARNNA i sydsvenske byer. I Århus uddeltes flyvebladet OVERENSKOMST MED BORGERSKABET eller PROLETARISK GENERALSTREJKE. - De vil begge blive bragt i vort faglige organ KOMMUNISTISK FÆKKOPPOSITION. Det danske vedlægges til abonnenterne i KP 8.

TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN (3)

- fortsat fra de to forrige numre (KP 6 og 7)

Vi vil nu betragte de specifikt russiske årsager, der bevirker, at Trotskij i 1929 anser det for en umulighed at genoprette et parlamentarisk demokrati i Rusland: "Når man fremstiller det parlamentariske system i modsætning til so-vietterne, har man et bestemt parlamentarisk system i tankerne, og man glemmer en anden og væsentlig side af spørgsmålet, at Oktoberrevolutionen 1917 udfol-dede sig som den største demokratiske revolution i menneskehedsens historie. Konfiskation af godserne, fjernelse af klasse-forskelle og -privilegier, øde-læggelse af zarismens militære og bureaukratiske apparat, indførelse af natio-nale lighedsprincipper og folkenes ret til selvbestemmelse er alle demokrati-ske opgaver - som Februarrevolutionen knapt berørte, men næsten helt og hol-dent overlod til Oktoberrevolutionen. Det var udelukkende svagheden hos den liberal-socialistiske koalition, der muliggjorde sovietternes diktatur, bygget på arbejdernes, bøndernes og de undertrykte folkeslags forening. De årsager, som har forhindret vort svage og tilbagestående demokrati i at fuldføre sin historiske rolle, vil også i fremtiden fjerne enhver mulighed for, at demokra-tiet stiller sig i spidsen for landet, thi, i den sidste tid er problemerne og vanskelighederne blevet større, og demokratiet er blevet mindre. Sovietsyste-met er ikke en simpel regeringsform, som man abstrakt kunne sammenligne med det parlamentariske demokrati: det afgørende er spørgsmålet om ejendomsretten til jorden, bankerne, minerne, fabrikkerne og jernbanerne. Man bør ikke glemme disse "bagateller" og beruse sig i floskler om demokratiet. Bonden vil idag, som for ti år siden, kæmpe til sin sidste blodsdråbe mod godsejerens tilbage-venden ... I virkeligheden ville bonden hellere tåle kapitalistens tilbage-venden, thi statsindustrien tilbyder indtil videre bonden industrivarer på rin-gere vilkår end handelsmanden tidligere ... Men bonden husker, at kapitalisten og godsejeren var som siamesiske tvillinger i det gamle regime ...: bonden for-står, at kapitalisten ikke vil vende tilbage alene, men i selvskab med godse-jeren. Derfor vil han hverken vide af den ene eller den anden, DETTE ER DET MÆGTIGE, OM END NEGATIVE, FUNDAMENT FOR SOVIETREGIMETS STYRKE. Man må kalde tingene ved deres rette navn. Spørgsmålet ville ikke være INDFØRELSEN AF ET ULEGEMLIGT DEMOKRATI, MEN RUSLANDS TILBAGEVENDEN TIL KAPITALISMENS VEJ. Men hvordan vil den anden udgave af den russiske kapitalisme forme sig? I de sid-ste femten år er verdensbilledet radikalt forandret. De stærke er blevet uen-deligt stærkere, de svage umådeligt svagere. Kampen om verdensherredømmet har antaget gigantiske dimensioner. Denne kamp har rullet hen over de svage og til-bagestående nationer. Et kapitalistisk Rusland ville idag i det verdensomfat-tende system end ikke kunne spille den rolle som tredjerangsmagt, hvortil den sidste verdenskrig syntes at forudbestemme det zaristiske Rusland. EN RUSSISK KAPITALISME VILLE IDAG VÆRE EN UNDERDANIG KAPITALISME, EN HALVKOLONIAL KAPITA-LISME UDEN FREMTID. RUSLAND NUMMER TO VILLE BLIVE PLACERET ET STED MELLEM RUSLAND NUMMER ET OG INDIEN. DET SOVIETTISKE SYSTEM AF NATIONALISERET INDUSTRI OG MONOPOL PÅ UDENRIGSHANDEL ER ET SYSTEM TIL BESKYTTELSE AF LANDETS KULTUR OG ØKONOMI. DETTE ER BLEVET FORSTÅET SELV AF MANGE AF DE DEMOKRATER, DER ER BLE-VET TILTRUKKET AF SOVIETUNIONEN, IKKE FOR DENNES SOCIALISME, MEN FOR DENS PA-TRIOTISME, DER HAR TILEGNET SIG HISTORIENS ELEMENTÆRE LÆRDOMME ...". "En hånd-fuld afmægtige doktrinære ville have ønsket ET DEMOKRATI UDEN KAPITALISME. Men de betydende sociale kræfter, der er regimets fjender, ønsker en KAPITALISME UDEN DEMOKRATI".

Trotskijs marxistiske resonementer er højt hævede over hans socialdemokratiske modstanderes formelle og abstrakte betragtninger anno 1929, men også (hvad der især interesserer os her) højt hævet over hans disciple anno 1968, der aldrig har kunnet gøre andet end at drive hans egne formelle og abstrakte argumenter fra 1936 ud i det absurde.

Kampen, siger han korrekt, er en SOCIAL KAMP, og det er udfaldet af denne SO-CIALE KAMP, der er afgørende for den politiske form, der vil triumfere. Det

(fortsættes i næste nummer)